POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapid, Ia., pro stát Iowu, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesotu a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakotu.

Předplatné:

Pro Spojené Státy $1.50. Pro Kanadu $2.00. Do Evropy $2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějtež se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adressu.

Dopisy z kruhů čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí býti slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškoditi a podepsány plným jménem, ať již má býti v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

45

Zlevnění živobytí za nového celního tarifu se dosud nedostavilo, avšak mějme na paměti taková pěkná pořekadla, jako "trpělivost nese růže," a "všeho dostane se tomu, kdo čeká."

•

Jeden professor v Berlíně vynašel a prohlásil, že muži milují jenom mezi 20 a 30 roky a ženy mezi 30 a 34, ale ono jest dobře míti na paměti, že není všecko pravda, co professoři vynajdou a prohlásí.

•

Nyní teprve vyšlo na jevo, proč p. Bryan nemůže vyjíti se svým $12,000 služným a jest nucen přivydělávati si přednášením — on potřebuje 12 košil týdně, kdežto jeho kollegovi, sekretáři námořnictva Danielsovi, postačí zcela dobře čtyři.

•

Když bankéři z Wall Street zastavili peněžní paniku v r. 1907, prohlásil je dřívější president Roosevelt za vlastence, ačkoli později vyšlo na jevo, že tím "zachráněním národa" vydělali hromadu millionů dollarů, a tak nám napadá, mnoho-li asi těch vlastenců přehodilo by flintu přes rameno a přihlásilo se pod prapory, kdyby vypukla válka s Mexikem.

•

"Bratr" pořadatel "Bratrského Věstníku" povšiml si našeho nedávného článku o Západní Česko-Bratrské Jednotě, což bychom mu nijak za zlé neměli, ale neměl by nám oblékati svůj vlastní kabát, který mu tak dobře sluší a neměl by se dělati hloupějším, nežli jest. Stanislav Šerpán, pořadatel Věstníku, zneužívá orgánu Jednoty, a to s drzostí, která i u něho nás v úžas uvádí, ačkoli známe jej hned od těch časů, kdy byl zcela malým kloučkem a víme, co jest v něm; avšak redaktor Pokroku Západu žádných číslic ve svém článku nezneužil, nesnížil by se k ničemu takovému, i kdyby se jednalo o věc, na níž na světě nejvíce by mu záleželo. Redaktor Pokroku Západu použil pouze číslic, které pokládal za správné, zrovna jako je pokládal za správné člen Jednoty, který nás na ně upozornil. Ostatně, ty číslice za ono čtvrtletí, jsou tím nejmenším, a opravujeme zde, že opravdu jednalo se o tiskovou chybu a že členů nevystoupilo 190, nýbrž 119 — avšak skutečností jest, že kdyby Jednota "rostla," jako "roste" od posledního sjezdu, byla by v tom za deset roků velmi bledě. Žádati od nás, abychom četli celý Věstník za nynějšího řízení, není nejenom bratrským, nýbrž přímo nelidským, neboť i kdybychom byli ochotni obětovati se a podstoupiti tu torturu, jsme jisti, že taková lítost pojala by nás nad mrzačením a týráním naší drahé české řeči, jež přítomný "schopný" redaktor "Věstníku" provozuje, že prostě bychom nemohli — to jest od nás žádána fysická nemožnost, čísti celý Věstník za nynějšího řízení. Pořadatel Věstníku se dělá hloupějším, nežli jest, když píše, že "kdosi nepodepsaný" v P. Z. uveřejnil onen článek. Redaktor Pokroku Západu nepodepisuje svých článků v tomto listě, zrovna jako jich nepodpisoval, když byl tiskem redaktorem Osvěty Americké, ale každý věděl, kdo je psal a píše — i Stanislav Šerpán, dík zdemoralisování a zkorumpování posledního sjezdu Z. Č. B. J., pořadatel Bratrského Věstníku. Vždyť ještě nyní, kdykoli se prvně osobně seznámíme s krajany na venkově, odběrateli Osvěty Americké, skoro vždycky nás pozdraví, "já jsem rád čítával vaše články v Osvětě," nebo ti mladší, "můj otec rád čítával vaše články" — tedy jaké starosti, kdo byl tím "nepodepsaným." O ostatních věcech, které by členstvo Jednoty mělo vědět, zmíníme se v Bratrském Věstníku, kde zároveň si povšimneme toho "podrobnějšího článku," který "bratr" pořadatel slibuje. Prozatím pravíme, že Jednota byla poškozena, těžce poškozena, jest poškozována, ale nikoli uveřejněním našeho článku — falešný křik "bratra" pořadatele o tom "poškozování" připomíná pokrytecký křik římské hierarchie, když Hus veřejně poukázal na nešvary v církvi. Ta také křičela, že podrývá a poškozuje svaté náboženství! Na poměry v Jednotě a zneužívání Bratrského Věstníku poukázali jsme ve veřejném listě, poněvadž nebylo k tomu jiné cesty a v našem článku, napsaném po bedlivém přeptávání se, dopisování a vyšetřování, tlumočili jsme náhledy některých z nejstarších a nejhorlivějších členů Západní Česko-Bratrské Jednoty. Dovolí-li si ruská censura článek, který pro Věstník napíšeme, skonfiskovati, najdeme si ještě cestu, aby se **PRAVDA** před členstvo Jednoty dostala.

DAŇ Z DŮCHODŮ.

Na 1. listopadu vešel v platnost zákon o dani z důchodů, poprvé od občanské války. Zákon takový byl sice přijat kongresem za administrace Clevelandovy, avšak prohlášen za neústavní Nejvyšším soudem Spojených Států. Ačkoli zákon formálně vešel v platnost minulou sobotu, s kolekcí dané za rok 1913 se započne od 1. března, kdy žádoucí dvě třetiny států vyslovily souhlas s příslušným dodatkem k ústavě. Jak jsme se již dříve zmínili, daň platiti budou všichni lidé svobodní, mající roční důchod více než $3,000 a ženatí od $4,000.

Depeše z Washingtonu sdělují, že prý úřadníci v odboru pokladny jsou z toho celí "tumpachoví," jak zákon prováděti a advokáti velikých korporací vidí v cestě celou řadu překážek, avšak naším skromným míněním jest, že co v jiných zemích dokázali, nemělo by býti obzvlášť obtížným pro tak chytrý a intelligentní lid, jako jsou Amerikáni.

Že vezme to čas, nežli zákon bude pracovati hladce, o tom sporu nebude. Daň budou povinni odváděti nejenom lidé, kteří mají pravidelný důchod, tolik a tolik služného ročně, ale každý, jehož důchod, jakýmkoli způsobem získaný, přestoupí $3,000 v případě svobodného člověka a $4,000 v případě ženatého. Kdo třeba jenom jedinou dobrou pozemkovou transakcí vydělá svrchu zmíněný obnos, bude povinen platiti daň a myslíme, že slušné armády "čenichalů" bylo by třeba, aby Strýček Sam o nic nepřišel, neboť proti placení daní, třeba že se to datuje od nepamětných dob, zakořeněn jest všeobecný předsudek, tím spíše pak proti daním, na něž přítomné pokolení není zvyklé.

Největší zodpovědnost s prováděním zákona spadá na bankéře a úřadníky korporací. Jejich povinností totiž jest odraziti daň, kdykoli důchod toho kterého podílníka neb občana obchodujícího s bankou, přesáhne $3,000 neb $4,000 a to dříve, než dividendy jsou mu vyplaceny. Kdo drží dluhopisy neb hodnoty jakéhokoli druhu a úroky z nich kolektuje skrze banku, musí si dát "líbit" strhnutí, jakmile jeho důchod přijde v působnost zákona. Za to, že v případech takových Strýček Sam šizen nebude, zodpovědni jsou bankéři neb úřadníci korporací a na každý přestupek ustanovuje zákon těžký trest.

Jak jednou jsme již řekli, daň z důchodů jest tou nejspravedlivější daní, a třeba že z počátku s jejím vymáháním vyskytnou se obtíže, to bude pouhá nahodilost a zákon bude pracovati zrovna tak hladce, jako v jiných zemích.

SÍLA PROGRESSIVNÍ STRANY

Ve státech, kde konány byly v roce letošním volby neb v kongresních distriktech, kde se jednalo o zvolení poslance pro nedoslouženou lhůtu, ani v jediném případě kandidát progressivní strany nebyl druhým, nýbrž všude třetím, co do počtu hlasů. V presidentských volbách druhým byl Theodore Roosevelt a běžel tak dobře, že p. Taft, kandidát republikánské strany, vyhrál elektorální hlasy pouze dvou států.

Ve světle těchto fakt nezdá se býti budoucnost progressivní strany zrovna slibnou, i přes to, že p. Roosevelt před odjezdem do Jižní Ameriky prohlásil, že boj veden bude až do konce, až progressivní strana bude triumfovati. Téhož mínění jsou také někteří jiní generálové, již s panem Rooseveltem stáli "u Armageddonu a bojovali pro Pána," ale p. G. W. Norris z Nebrasky, jenž na hřebeni progressivní vlny zanesen byl do spolkového senátu, osvědčil se býti takovým nevděčníkem, že prohlásil založení progressivní strany za chybu. Stalo se to takto:

V Massachusetts zuří přítomně guvernérský zápas mezi kandidáty demokratickým, republikánským, progressivním a neodvislým, kromě kandidáta socialistického, a p. Norris, jenž si do toho boje "omočil," nešel lámati dřevce pro kandidáta progressivního, nýbrž pro republikána, kongresníka Gardnera. Nad tím pojala velká lítost progressivisty v Nebrasce, kteří p. Norrisovi k senátorství pomohli, a poslali mu psaní plné výčitek. Pan Norris jim odpověděl, odpověděl beze všeho rozčilování, avšak očekával-li rozhřešení, nedosáhl ho. V dopise tom praví senátor Norris mezi jiným:

"Pokládám to za svoji povinnost pomáhati Gardnerovi, poněvadž po většinu času posledních desíti roků ve sněmovně poslanecké byl jsem s ním v tak úzkém spojení v zápase proti bossovskému panování a mašinovému rozkazování. V tomto zápase nebyl nikdo, jenž obětoval tolik a vykonal tolik na převržení mašiny, jako Gardner. On započal zápas, když bylo to nepopulárním. Já nevidím, jak progressivní strana může si dovoliti zavrhnouti muže, jen přinesl takové oběti, jako Gardner. Slepé strannictví bylo příčinou více porážek pro lid, nežli cokoli jiného." Dále praví senátor Norris, jakou lítost mu to působí učiniti něco, co pokládá za správné a co jeho stoupenci v Nebrasce pokládají za chybné a neútočí prý na progressivního kandidáta v Massachusetts, avšak jest to jeho přesvědčením, že Gardner oprávněn jest k jeho podpoře vzhledem k tomu, jaký neohrožený boj podnikl proti Cannonismu, kdy hodně jiných lidí v Massachusetts klidně a bez protestu přijímali mašinovou vládu.

"Jest to k politování," končí senátor Norris, "že progressivisté jsou rozděleni mezi stranami. Oni měli by býti spojeni. Co se mne osobně týče, já nejsem sezdán se žádným jménem. Osobně dospěl jsem ku stadiu, kde nejsem vůbec stranníkem."

A konečně senátor Norris projevuje mínění, že utvoření progressivní strany bylo chybou. — Doznává, že třeba mnozí dřívější spolubojovníci nebudou s tímto náhledem souhlasiti, ale více mohlo prý býti vykonáno, kdyby muži, opustivší republikánskou stranu, byli zůstali v ní a potírali kontrolu zpátečníků.

Ono třeba jest více progressivistů, kteří sdílejí náhledy senátora Norrise, ale nespěchají s nimi zrovna na veřejnost. Prozatím může si p. Norris gratulovati, že tvůrce progressivní strany, Theodore Roosevelt, jest kdesi v Jižní Americe — jinak blesky jeho strašného hněvu jistě byly by se již svezly na hlavu našeho nebraského senátora.

HROZIVÁ SITUACE V MEXIKU.

Minulou neděli konány byly v Mexiku volby, avšak zdali se vůbec někde očekávalo, že po nich situace v oné zemi se vyjasní, očekávání to zklamalo. Jaké "volby" to byly, toho nejlepší ukázku podává ta okolnost, že do soboty, co toto píšeme, ještě hlasy nebyly spočítány. Zdá se však býti jisto, že Victoriano Huerta "zvolen" byl presidentem a Blanquet místopresidentem a dalším tahem Huertovým prý bude, že odmítne zvolení, ježto předem ohlásil, že nemíní býti kandidátem a nechá vládnouti Blanqueta, svoji stvůru.

Evropské země zdají se býti všecky nakloněny k uznání stávající vlády v Mexiku, a sice z toho důvodu, že Huertu pokládají za nejsilnějšího muže, jenž chopil se otěží vlády — od něho ještě nejspíše prý dá se očekávati uklidnění Mexika. President Wilson dosud neohlásil své stanovisko vzhledem k vývinu nejposlednějších událostí v sousední republice a můžeme říci, že celá Evropa s dychtivostí čeká na úřední projev naší vlády, avšak jest skoro jisto, že Huertu, ani Blanqueta neuzná. I kdyby administrace Wilsonova byla ochotna nastoupiti "zpáteční" pochod, jest více než pochybno, zdali Huertovi podařilo by se na hlavu poraziti povstalce, kteří přítomně mají v držení značnou část země a zjednati v zemi klid. Se strany Wilsonovy administrace bylo by to nečestným vzdáním se, aspoň tak bylo by to všude vykládáno, zvláště po nedávné řeči presidentově na Jihu, kde v podstatě prohlásil, že Spojené Státy nesmí strpěti, aby na této polokouli vražda byla prostředkem k dosažení politické moci.

Bývalý náš vyslanec pro Mexiko, Henry Lane Wilson, vydal onehdy obšírné prohlášení, v němž hájí své počínání a ostře kritisuje administraci Wilsonovu pro její stanovisko vůči Huertovi a jest dosti logickou jeho výtka, že president a p. Bryan a veřejné mínění ve Spojených Státech se rozčilovali pro zavraždění dvou Maderů, kdežto klidně snesli zavraždění osmdesáti Američanů během administrace Maderovy, avšak ještě více logickou byla ta jeho výtka, kdyby za administrace Huertovy bylo lépe. Zatím však ve skutečnosti bylo a jest hůře, a třeba že násilností na Američanech a jiných cizincích bylo pácháno více se strany povstalců, nežli federálním vojskem, kde přirozeně jest lepší kázeň, pravdou jest, že Huerta Američany a ty ostatní cizince ochrániti nedovedl, zrovna jako to nedovedl Madero.

Za to však dostal se bývalý vyslanec Wilson s logikou do vážného sporu, když prohlásil, že "Huerta nastoupil po Maderovi zrovna tak zákonitě jako Roosevelt po McKinleym." Tímto tvrzením všecky argumenty p. Wilsona padají, i takové, které by jinak obstály. Přece by snad nechtěl p. Wilson říci, že měl Roosevelt prsty v zavraždění McKinleyho, jako měl Huerta prsty v zavraždění Maderů a místopresidenta Suareza?! Roosevelt nastoupil zákonitě po McKinleym, poněvadž byl zákonitě zvoleným místopresidentem Spojených Států, kdežto Huerta byl vrchním velitelem armády a vlády se zmocnil násilím a prozatímním presidentem a diktátorem stal se skrze vraždu. To jest ten rozdíl mezi nástupnictvím Rooseveltovým a Huertovým.

Jest skoro jisto, že administrace Wilsonova neustoupí se stanoviska původně zaujatého a že odepře uznati Huertu nebo Blanqueta, i když všecky vlády evropské tak učinily neb učiní, avšak zakročení v Mexiku mělo by býti předsevzato pouze v nejkrajnějším případě. Jest to přece jenom samostatná, neodvislá země, která má tolik práva jíti za svým určením, jako na příklad Spojené Státy neb Německo. — Spojené Státy mají tam sice nejdůležitější zájmy, ale mají tam rovněž důležité zájmy Velká Britanie, Francie a jiné země. Gen. Carranza, vrchní velitel povstalců, tvrdí, že by Huertu svrhl a v zemi zjednal pořádek, kdyby se mu dostalo mravní podpory Spojených Států. A tu, když Wilsonova administrace odpírá uznati Huertu, bylo by lépe uznati Carranzovy stoupence za válečnou moc, jako uznáni byli povstalci na Kubě za administrace McKinley-ovy, nežli vtrhnouti do cizí země a dělati tam pořádek. Snad k tomu nedojde, ale jisto jest, že se k tomu Spojené Státy připravují, připravuje se armáda i válečné loďstvo a na místě aby situace po mexických volbách se vyjasnila, stala se mnohem hrozivější.

TAMMANY HALL.

Málokterá instituce ve Spojených Státech jest tak široce známa, jako new-yorská demokratická politická organisace zvaná Tammany Hall. Zvláště v posledních několika měsících, od obžalování, soudu a sesazení guvernéra Sulzera, psaly o ní noviny v celé zemi. Sulzer padl, poněvadž nechtěl strpěti, aby Tammany Hall plenila státní pokladnu. Sulzer, přes všecky své chyby a poklesky, jichž během kampaně se dopustil, mohl zůstati guvernérem a dosloužiti svoji lhůtu a snad býti zvolen znova, kdyby se nebyl postavil proti Tammany Hall— to jest asi souhrn veřejného mínění, a celkem správný.

Sulzer dopustil se vůči Tammany Hall hříchu, který jest u této organisace neodpustitelným — ukázal se jako "nevděčník," jako člověk "neloyální." Tammany Hall docílila jeho nominace a zvolení, a on měl sloužiti Tammany Hall a nikoli státi se opravdovým reformátorem, když se ulebedil ve státním kapitolu v Albany — taková jest logika Tammany Hall.

Nemíníme dnes psáti o guvernéru Sulzerovi a jeho zneuctění, o čemž dříve již jsme se zmínili, nýbrž o Tammany Hall, které dle toho, co se o ní povídá a píše, bude snad za nedlouho používáno ku strašení dětí. Jak svrchu pravíme, Tammany Hall jest demokratickou politickou organisací, jejíž působnost byla původně obmezena na město New York, ležící na ostrově Manhattan. Odtamtud se její vliv rozšířil do Brooklyna a do ostatních částí Velkého New Yorku a konečně i do státu. Tammany Hall jest asi tou nejdokonalejší politickou organisací v Americe, opírající se o více než stoletou zkušenost, neboť byla založena více než před sto léty. Jest rozvětvena do všech distriktů a každý distrikt má jistou samosprávu, v tom, že si volí svého vůdce a jiné úředníky a z těchto jest volena ústřední správa. Býti distriktním vůdcem Tammany Hall, jest lepší, nežli mnohý výnosný úřad, když jest Tammany u vesla. Bez schválení distriktního vůdce nikdo nedostane sebe nepatrnější místo a hostince a jiné živnosti, kterým jsou zákony a městské ordinance nepříjemné, jsou na pozoru, aby s distriktním vůdcem byly za dobré, neboť pokud drží nad nimi svoji mocnou ruku, policajti "nevidí" a "neslyší." Mnohý z těch distriktních vůdců hodně zbohatl, ačkoli neměl žádných "viditelných zdrojů výživy."

Nejvíce žádoucím místem jest ono vrchního vůdce Tammany Hall, které nyní zastává Charles F. Murphy. Týž svoji životní kariéru začal jako "bartender," ale nyní by to nikdo neřekl — Murphy jest gentlemanem každým coulem a žije si jako král. Snad nejúspěšnějším vůdcem Tammany Hall, co do vybudování politické mašiny a udržování jí v běhu, byl Richard Croker, jenž také byl nejdéle v čele této organisace. Když se odebral na zasloužený odpočinek, byl mnohonásobným millionářem a z příčin, které uznal za pádné a postačitelné, odhodlal se stráviti zbytek života v Anglii, kde se jej nikdo neptal, "kde to vzal" a kde s ním kamarádil sám zesnulý anglický král. Až Murphy se odebře na zasloužený odpočinek, do chudobince nepůjde.

Členství Tammany Hall jde do desettisíců a jsou to vesměs činní pracovníci, jimž politika stala se řemeslem. V každém distriktu mají klubovní dům, kde se scházejí, a když z hlavního stanu dán jest rozkaz, přijat jest a vykonán s vojenskou kázní. Když před volebním dnem dán jest rozkaz, aby "řezán" byl některý kandidát, musí míti "očarovaný život," není-li politickou mrtvolou po spočítání hlasů. V dřívějších dobách ve členství Tammany Hall převládal živel irský a dodnes k vůli tomu Tammany bývá obviňována, že jest v úzké allianci s new-yorským arcibiskupstvím, avšak myslíme, že přítomně jest tam tolik Židů jako Irčanů. Národnost nepadá ovšem nijak na váhu a dosti Čechů se hlásilo a nepochybně dosud hlásí k Tammany Hall. Že moc této organisace jest ohromná, ukázalo se mnohokráte a také se ukázalo, že poražena může býti jedině tehdy, když se proti ní spojí všecky ostatní strany, jako se stalo, když byl zvolen mayorem Strong a s ním celý reformní lístek. President Cleveland byl umíněným a nepoddajným mužem a zapřísáhlým odpůrcem Tammany Hall, avšak přece jenom uzavřel s ní kompromis, když viděl, že bez její pomoci nemohl by býti zvolen. — Kompromis spočíval v tom, že Cleveland musel slíbiti obsazení jistých úřadů dle přání Tammany Hall.

Síla Tammany Hall jest v obecném lidu, ale zároveň má na své straně ty největší korporace. Tammany řídí se starořímskou zásadou dáti lidu "panem et circenses," (chléb a cirkus) a tudíž se stará o své příslušníky — jednou na příklad rozdělila ohromný obnos peněz, zbyvší z kampaně, určitá suma už nám vyšla z paměti — mezi new-yorskou chudinu, a když jest Tammany Hall u vesla, prováděny jsou "modré zákony" velmi liberálně.

A lid, třeba že přesvědčen jest o prohnilosti a korupci Tammany Hall, přece jenom jí volí a dává jí přednost před reformátory, kteří chtějí město doopravdy reformovati, kteří chtějí bráti lidu "panem et circenses." Co toto píšeme, nemůžeme ovšem ani z daleka předvídati výsledek volebního boje v New Yorku, avšak nepřekvapilo by nás, kdyby Tammany Hall vyšla z něho vítězna, i přes ta odhalení o jejích praktikách, která na veřejnost se dostala.

ČESKÁ AMERIKA PŘED TŘICETI LÉTY.

Při volbách v Nebrasce v r. 1883 zvoleni byli následující krajané do okresních úřadů: V Saline Co. Ed. Beck, klerkem; v Saunders County W. C. Kirchman, klerkem; v Colfax Co. p. Lapáček, pokladníkem; v Knox Co. V. Randa klerkem a p. Kadish pokladníkem. V Omaze zvolen byl radním p. Louis Berka. První zprávy sice ohlašovaly, že byl poražen, avšak sčítáním hlasů zjištěno jeho zvolení. Redaktor Pokroku Západu stěžuje si na slabou účast českých občanů při volbě. Tak na příklad v druhé wardě ze 200 dostavilo se jich k volbě pouze 60. Dále si stěžuje, že proti p. Berkovi pracoval, zvláště mezi Amerikány, "rodák druhdy velmi oblíbený, fabrikant p. Kašpar. Sobectví toho člověka přesahuje všecky meze," mínil redaktor P. Z.

• • •

"Zábavné Listy," vydávané družstvem "Dělníka Amerického," dospěly k číslu prvnímu ročníku druhého. Redaktor P. Z. chválí pěknou látku, kterou časopis ten přinášel.

VELMI ZASLOUŽILÝ.

Pochvala, která pochází od vděčné obyvatelky Omahy.

Jeden prostředek pro ledviny má zásluhy.

Obyvatelé Omahy se naň spoléhají.

Svědectví Omažana čtení je spolehlivým.

Paní G. W. Schneiderová, 2530 Sahler ul., Omaha, Neb., praví: "Skoro tři léta trpěla jsem bolestmi v zádech. Byla jsem předmětem této nepříjemnosti, zvláště když jsem nastydla, pak moje ledviny byly nachlazeny a trpěla jsem bolestmi. Přítelkyně, která užívala Doanových pilulek pro ledviny, a to s dobrými výsledky, chválila je tak, že jsem se rozhodla zkusiti je. Mohu říci, že jsem dosud nemůžu nic, co by působilo tak uspokojení. Doanovy pilulky pro ledviny odstranily mému v zádech a posílily mé ledviny, tak že jsem se cítila o 100 procent lépe v každém směru. Od té doby užívám Doanových pilulek pro ledviny a rozesílám jsem, že jsou výborně spolehlivé.

Na prodej u všech obchodníků. Cena 50c. Foster-Milburn Co., Buffalo, New York, jediní agenti pro Spojené státy.

Pamatujte si jméno Doan a nebertе žádných jiných. Adv.